

TEATRUL NAȚIONAL

I. I. Creangă

IONEȘTI

de PLATON PARDĂU

Ioan GHEORGHE DINICĂ
Ana SILVIA POPOVICI
Nicolae CLAUDIU BLEONT
Vera { EUGENIA-MAGI
DIANA GHEORGHIAN
(studentă I.A.T.C.)

Regia GRIGORE GONȚA
Scenografia FLORIN HARASIM
Coloana sonoră TIMUȘ ALEXANDRESCU
Regia tehnică PETRE MANOLESCU
Sufleur MARINA MARINESCU

Chiriță Dumitrescu (Șef Regizorat), Ing. Corneliu Ciolac (Șef de producție), Ing. Vetură Gavrilă (Compart. Electric Scenă), Ing. Ionel Pascu (Compart. Electronic), Vladimir Antoci și Elena Ion (Peruci-Machiaj), Violel Pater și Flavia Creangă (Sculptură-Butaforie), Mihai Gheorghe (Pictură), Maria Gheorghită (Croitorie Femei), Nicolae Alexandru (Croitorie Bărbați), Constantin Alexandru (Tapiserie), Timotei Stoichiță (Timplărie), Andrei Pînoșeanu (Mecanică), Gheorghe Cursaru (Boiangerie), Ion Zaharacheșcu (Cizmărie), Chivu Florica (Mode-Flori), Marloara Țulete (Broderie), Ana Chiburu (Artă aplicată), Robert Vasilescu (Lumini), A. Rivalet și N. Basov (Sunet), Ion Baranovschii (Șef mașinist), Pavel Iordan (Șef recuziter), Mihai Gițan (Tapiserie scenă).

BUNĂ SEARA...

Ce-ați zice de un telefon venit de undeva din imensitatea orașului, tirziu către sfârșit de după-amiază sau și mai tirziu, noaptea, o chemare poate de la fereastra de peste drum sau din cine știe ce cartier, dintr-un imobil imposibil de localizat, ce-ați spune despre vocea aceea care vă?...

Eram aproape pe punctul să divulg unul din secretele spectacolului care se va desfășura înaintea dv. și asta, evident, n-am s-o fac.

Totuși, ce-ați gândi auzind un glas anonim și care pretinde că știe, cunoaște și înțelege cine sunteți, care vă sînt proiectele, cum arată trecutul dv. și ce întrebări vă pecetluiesc în minutul cînd vă vorbește? Mai cu seamă că vocea de la celălalt capăt al firului nu-i numai odată în preajma unor adevăruri pe care le credeți taine desăvîrșite, ba uneori vi le ascundeți chiar față de dv. Și glasul acesta este al imixtiunii grosolane în viața intimă sau al bunei-credințe care precipită clarificările interioare pînă atunci amînate? Cine-i cel ce-i judecă și pentru ce-i judecă pe protagoniștii piesei? Oricum el determină un ceas al socotelilor. Eroii — sub presiunea stăruitoarelor și informatelor apeluri telefonice — se explică, se caută, se justifică și-și descoperă drumul argumentîndu-și existența prin iubire, trudă, împliniri și mai cu seamă o uriașă dorință de a se desăvîrși prin înfăptuiri. Așadar, sub ochiul bun sau rău al semenului, sub reflectorul invidiei sau al adeziunii, sub privirea miilor de ferestre ale orașului, patru oameni recapitulează o viață pentru noi deschideri, fără a se cruța unii pe ceilalți și nici fiecare pe sine, meditănd la răspuns și la răspunderea față de toți.

PLATON PARDĂU

Claudiu Bleonț, Marina Marinescu, Eugenia Maci, Gheorghe Dinică, Silvia Popovici, Grigore Gonța. Înainte de repetiție.

DRUMUL SPRE SINE ȘI CEILALȚI

Platon Pardău este un profesionist al scrisului. Indiferent dacă așterne pe pagini versuri, proză, plese de teatru sau articole pline de vervă el se dezvăluie un stăpîn autoritar asupra cuvintelor pe care le mînuiește cu har și hărnicie. Forța de muncă și tenacitatea l-au ajutat să-și construiască o operă impunătoare ca volum. Reușitele certe îi justifică prețuirea.

Scriitorul se lasă de cele mai multe ori sedus de concretul palpabil, de reflectarea într-un stil aproape gazetăresc a cotidianului în care ne aflăm. Romane ca *Ore de dimineață* sau *Aproapele noastre*, aproape sînt temeinice narațiuni relatînd limpede, fără să cruțe nici un mister, despre oamenii obișnuiți și faptele lor de loc ieșite din comun. În schimb, în alte cărți ale sale, ca de pildă în *Minu-*

nata poveste a dragostei preafiericiților regi Ulise și Penelopa sau *Scrisorile imperiale* acțiunea se desfășoară într-un fabulos mirific, imprevizibil. O încercare de conciliere a tărîmului imaginar cu o realitate familială tuturora o reprezintă cele trei volume din *Tentația*. Dar, în evoluția acestui autor cu multiple posibilități de exprimare și guvernat mereu de demonul metamorfozei, cu siguranță că și acest demers este numai o etapă.

Noua lui piesă la care vă invităm să asistați face parte dintre acele lucrări ale autorului care înfățișează cu lux de detalii ambianțe cunoscute nouă. Ea urmărește ca sub lentila unui microscop relațiile dintr-o familie bine situată în ierarhia socială a unui oraș de provincie. Însă ceea ce la prima vedere apare drept senin și limpede se dovedește a fi un echilibru precar. Casa, obiectele, grădina cu iasomie alcătuiesc doar un spațiu care ascunde even-

Eugenia Maci și Gheorghe Dinica

tualilor curioși adevărurile celor patru personaje: tatăl — director general adjunct al unei uzine, mama — juristă, fiul — inginer, nora — laborantă. De-a lungul piesei eroii se confruntă într-o dezbatere aprigă. Și fiecare din ei are dreptate când acuză pe ceilalți, fiindcă nimeni nu-i scutit de erori, după cum fiecare din ei are dreptate întrucât nimeni nu-i pe de-a întregul vinovat. Problema în discuție este aceea a drumului în viață, a împlinirilor care corespund realmente vocației noastre și constituie o afirmare și o desăvârșire a personalității, a luptei împotriva inerției, confortului moral sau a ambițiilor dezonorante. De-a lungul piesei, personajele se scrutează cu atenție ca niște judecători incoruptibili și imposibil de păcălit. Ele încep să-și priceapă erorile și pornesc să-și refacă un univers lăuntric armonios. „De câtă vreme n-am mai privit stelele?” se întreabă unul dintre eroi încercând să iasă din

postura sa de **homo faber**, preocupat doar de problemele lui de serviciu care-l transformaseră într-un „om unidimensional”. Aiddoma sa, și celelalte personaje ajung să depășească momentul de criză și să-și regăsească identitatea originară. Cea mai frumoasă.

A fi liber de prejudecăți și a-ți construi cu tot curajul destinul, însușit de idealuri înalte — iată pledoaria generoasă a unei piese de strictă actualitate, cu eroi puternici, bine individualizați, care nu-i iartă nici pe ceilalți și nu se cruță nici pe ei înșiși, numai pentru a se izbăvi și a nu mai acționa insuficient de sensibil la semnalele lumii și fără o puternică și autentică dorință de a comunica între ei. Fiindcă, după cum sugerează autorul, nu există nici un loc unde te poți izola complet de cei din jur, de istorie. Oricând emblemele ei îți pot apărea în cale, fie chiar și sub aparența unei modeste și vechi valize al cărei pro-

prietar a dispărut în condiții tragice, iar tumultul cetății îți poate năvăli în casă cu ajutorul unui telefon obișnuit la care o voce anonimă te poate întreba în ce fel ai trăit.

În această lucrare dramatică Platon Pardău alternează cu meșteșug momentele de tensiune cu cele de destindere, pe cele de mare duritate cu altele pline de tandrețe. Replicile scurte, tăioase imprimă un ritm sacadat pe alocuri, pentru ca alături autorul să lase personajelor libertatea de a-și depăna pe un ton nostalgic amintirile. Senzația de viață necontrafăcută este puternică, conflictul plin de încordare și rezolvat cu abilitate dramatică. Direct în expresie, clar în intenții, textul și spectacolul „Ionestii” propune o dezbatere lucidă asupra condiției omului în societatea noastră și reprezintă un punct de reper în creația lui Platon Pardău.

GEORGE ARION

Un foarte tânăr inginer care are vocația cercetării științifice și e autorul unor înfapturi novatoare în domeniul tehnic ar dori să urce rapid scările ierarhiei administrative. Pentru el concretizarea succesului profesional înseamnă în primul rând o funcție de conducere în uzină. Tatăl său, care e un înzestrat organizator al producției în aceeași întreprindere (unde deține postul de director adjunct) are, dimpotrivă, nostalgia unei temeinice opere științifice. Oare numai împrejurările — cum îi place să creadă — l-au împiedicat să se împlinească și pe acest plan? Iar fiul lui e potrivit prin fire și aptitudini să însușească și să orienteze un colectiv de muncă? Năzuințele lor nu i-ar îndepărta, de fapt, de o adevărată, sigură și rodnică chemare?

Așa dar, la un nivel al sensurilor piesa dezbată ideea acordului între aspirații și posibilități, dezvăluind fondul de generoase idealuri ca și substraturile de orgoliu ce animă orice existență cu adevărat neliniștită, cu adevărat creatoare. S-ar părea însă că această problemă include mai cu seamă un mănunchi de întrebări pe care fiecare și le adresează lui însuși, rezumându-se la un proces de autocunoaștere. În realitate, alegerea unui drum în viață nu-i doar o interogație individuală. Implicațiile acestei interogații sînt mult mai ample, comportînd numeroase aspecte morale. Asupra lor se apleacă dramaturgul divulgînd ceea ce-i năzuința nobilă sau mărunta ambiție într-o personalitate și cum se pot clădi punți drepte cu sine și ceilalți.

Deci, la alt palier al înțelesurilor, „Ionestii” constituie o confruntare etică desfășurată pe fundalul realităților de fiecare zi și în lumina valorilor care definesc rostul și crezul nostru.

Numind cîteva din liniile de forță ale piesei nu aş vrea să sărăcesc ceva din multitudinea de semnificații a acestei scrieri în care oamenii trăiesc intens, iar situațiile viguroase și complexe au accentul inimitabil al autenticității.

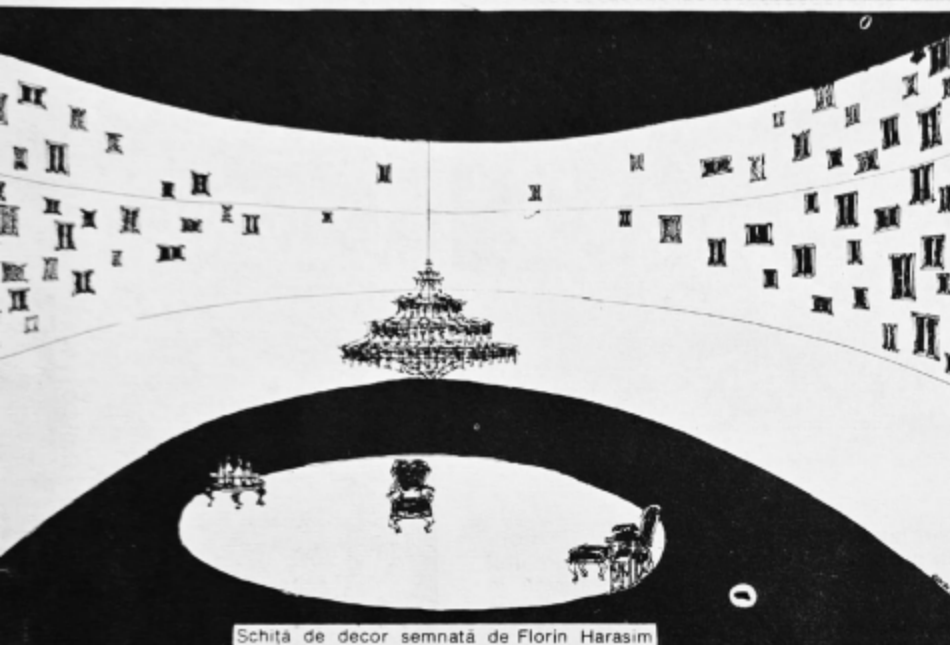
CLAUDIU CRISTESCU

ACORDUL ÎNTRE ASPIRAȚII ȘI POSIBILITĂȚI

Gheorghe Dinică și Claudiu Bleont

Scenă din repetiție

Schiță de decor semnată de Florin Harasim

Eugenia Maci și Silvia Popovici

Claudiu Bleont și Eugenia Maci

Claudiu Bleont și Silvia Popovici